

การส่งเสริมสิ่งแวดล้อม
เป็นสิ่งที่ดีเป็นอย่างยิ่ง
แต่บางครั้ง อาจมีประเด็น
ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด
และกระทำแบบ 'ลูปหน้าปะจมูก'
ซึ่งนอกจากไม่ได้ช่วยแก้
สิ่งแวดล้อมแล้ว ยังไม่ชัดเจน
การทำลายสิ่งแวดล้อมเสียอีก

CSR

ด้านสิ่งแวดล้อม
ในมุมมองใหม่

3.1 ทำจีน : แก้สิ่งแวดล้อม เพิ่มมูลค่าทรัพย์สินของทุกคน

สิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่กำลังกัดกร่อนประเทศชาติ และรูปธรรมที่เห็นชัดก็คือ มูลค่าของทรัพย์สิน รวมทั้งคุณค่าของชีวิตของเราเองก็จะด้อยค่าลงเรื่อยๆ หากสิ่งแวดล้อมถูกทำลาย มีแต่การรื้อระบบอุปถัมภ์ที่เป็นบ่อเกิดของการทุจริต ประพฤติมิชอบ จึงจะแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมได้จริงจัง

เมื่อเดือนสิงหาคม 2554 ผมในฐานะนักศึกษาตามโครงการนักบริหารยุทธศาสตร์การป้องกันและการปราบปรามการทุจริตระดับสูง (นยปส.) รุ่นที่ 2 ของสำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไปดูงานของชมรมเรารักแม่น้ำท่าจีน จังหวัดนครปฐม ได้พบปะกับ ผศ.เด่นศิริ ทองนพคุณ และผู้นำชุมชนท่านอื่น และได้เห็นสภาพปัญหาสิ่งแวดล้อม จึงนำมาเผยแพร่เพื่อสนับสนุนกิจกรรมป้องกันและปราบปรามการทุจริต

ภูมิปัญญาชาวบ้าน

ต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ชาวบ้านได้ดำเนินการแก้ไขปัญหามาตามภูมิปัญญาของชาวบ้านเองในช่วงที่ผ่านมา เช่น

1. พอมีปัญหาผักตบชวาลอยเต็มแม่น้ำราว 2 กิโลเมตร ชาวบ้านก็จัดการเตะตะกร้อโซ้ว มีโทรทัศน์มาทำข่าวกันครึกโครม ทำให้รัฐมนตรีถึง 3 ท่านมาดูแล และสุดท้ายหน่วยราชการทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคต่างระดมกำลังกันแก้ปัญหาได้เสร็จสิ้นใน 10 วัน

2. ชาวบ้านร่วมมือกันจนประสบความสำเร็จในการปิดท่าเรือแห่งหนึ่งที่ขนถ่ายถ่านหิน โดยความพยายามนี้ ชาวบ้านได้ผลักดันจนได้รับความสนใจจากคณะกรรมการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม วุฒิสภา

3. ชาวบ้านยังได้รับการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ชมรมเรารักแม่น้ำท่าจีนมีงบประมาณปีละประมาณ 0.5 ล้านบาท สภาลุ่มน้ำท่าจีน นครปฐม ได้รับเงินสนับสนุนปีละประมาณ 1.8 ล้านบาท ส่วนมูลนิธิลุ่มน้ำท่าจีน นครปฐม ได้รับเงินสนับสนุนปีละประมาณ 1.5 ล้านบาท เป็นต้น

ชื่อเสียงและแบบจำลองการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของแม่น้ำท่าจีน ได้รับการกล่าวขวัญถึงไปในระดับประเทศเลยทีเดียว

แต่ปัญหาหลักก็ยังมีอยู่

ทุกวันนี้ปัญหาหลัก ๆ ด้านสิ่งแวดล้อมในชุมชนริมแม่น้ำท่าจีนก็ยังมีอยู่ ได้แก่:

1. โรงงานยังคงปล่อยน้ำเสีย โดยในวันที่ไปดูงานซึ่งเป็นช่วงหน้าฝน ก็ยังมีปรากฏการณ์ “แม่น้ำสองสี” คือสีน้ำขุ่นข้นจากโรงงาน กับสีของน้ำตามปกติ
2. กลิ่นคาวน้ำพิษเหม็นคั่งจากโรงงานหลายแห่งยังปรากฏอยู่ทั่วไป
3. เรือบรรทุกขนาดใหญ่ก็ยังจอดเรียงหน้ากระดานขวางลำแม่น้ำจนบางครั้งแทบไม่มีทางน้ำให้สัญจร
4. ผักตบชวาก็ยังมีให้เห็นอยู่มากมาย
5. ชาวบ้านยังคงปลูกบ้านรูกำที่สาธารณะอยู่ทุกวัน
6. แพขายอาหารของคนท้องถิ่นกันเอง ก็ต่อออกมา รูกำแม่น้ำ
7. พ่อค้าที่ขายปลาทุ ปลาตะเพียนต้มเค็มจนกระดูกป่น ต่างก็ยังเทน้ำเสียลงสู่แม่น้ำทุกวัน
8. เกษตรกรปลูกผักบุ้งก็ยังใส่ยาฆ่าแมลงให้สารพิษไหลลงแม่น้ำ โดยใช้คนงานพม่าดำเนินการเพื่อว่าตัวเองจะไม่รับพิษ ส่วนผักที่ปลูกไว้กินเองกลับลงทุนกางมุ้งให้เติบโตแปลงผักบุ้งขนาดใหญ่ที่ใช้ไม่ได้แล้วก็ปล่อยให้ลอยเป็นแพไปอย่างไม่รับผิดชอบ แทนที่จะลากขึ้นฝั่งเพื่อทำลาย

จะเห็นได้ว่าปัญหาสิ่งแวดล้อมหลักๆ ในพื้นที่ก็ยังอยู่ เหมือนเมื่อครั้งยังไม่มีขมรม มูลนิธิหรือสภาลุ่มน้ำทำเงินแต่อย่างใด แทบจะไม่ได้มีอะไรแก้ไขในเชิงโครงสร้างแต่อย่างใด

พบปัญหาอยู่ที่ไหน

ผู้นำชุมชนบอกว่า หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องได้ตรวจสอบการก่อสร้างรुक้าแม่น้ำ และตรวจสอบการปล่อยมลพิษของโรงงาน แต่ก็ยังมีการทำผิดกฎหมาย ค่าปรับก็เป็นเงินไม่มาก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ไม่จัดการกับชาวบ้านที่สร้างมลพิษทำลายลำน้ำด้วยอ้างว่าเห็นใจการทำกินที่สุจริต และคงกลัวเสียคะแนนเสียง ดังนั้นปัญหาจึงอยู่ที่การไม่ได้บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและเสมอหน้าทั้งต่อทุกภาคส่วน

ส่วนสาเหตุที่ส่วนราชการไม่ (ตั้งใจ) ทำงาน หรือขาดแผนระยะยาวในการแก้ไขปัญหาที่ไม่ยากจะแก้ไข แต่กลับแก้ปัญหาแบบ “ไฟไหม้ฟาง” ก็คงเป็นเพราะข้าราชการไม่ได้เจริญด้วยการวัดผลการทำงาน-ทำดี แต่เจริญด้วยระบบเส้นสายและการโต้เถียงกับศูนย์อำนาจส่วนกลาง ยิ่งกว่านั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังถูกครอบงำโดยผู้มีอิทธิพล แทนที่จะเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง

นางฟ้ากับชาตาน

ในระบบสังคมปัจจุบัน เหล่า “ชาตาน” ซึ่งเป็นที่มาของการทุจริตประพฤติมิชอบ ยังไม่ได้รับการปราบปรามอย่างเด็ดขาดจริงจัง พวกเขาก็กังเจริญรุ่งเรืองในการประกอบ

อาชีพที่ทำลายสิ่งแวดล้อม ละเมิดต่อประชาชน ซึ่งถือเป็นอาชญากรรมในรูปแบบหนึ่ง มีหน้าซ้ำพวกเขาอยู่อย่างมีหน้ามีตาในสังคมที่นับถือกันที่เปลือกนอกในฐานะผู้บริหารหรือผู้ประกอบการเพื่อส่วนรวมรายใหญ่

ในทางตรงกันข้าม เหล่า “นางฟ้า” หรือผู้ทำดี ก็มีเส้นทางได้ดีของตนเอง เช่น ผู้นำชุมชนที่โดดเด่น ก็มักได้รับการปูนบำเหน็จให้เป็นที่ปรึกษาของรัฐมนตรีหรือองค์กรอิสระ หรือเป็นกรรมการระดับชาติหลายต่อหลายแห่ง บางครั้งยังได้รับการเสนอชื่อให้เป็นสมาชิกวุฒิสภา หรือสมัครเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียเอง ดังนั้นเวลาที่จะไปช่วยชุมชนตามปณิธานแต่แรกจึงหดหายไป ระบบยศดาบรรดาคัดดีจึงกีดกักร่อนการรวมกลุ่มทำดีของประชาชน

นำแปลกใหม่ที่ “นางฟ้า” และ “ชาตาน” อยู่ร่วมโลกกันได้ ต่างคนต่างอยู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน ต่างคนต่างเจริญในธรรมของตนเอง ต่างคนต่างได้ดีในขณะที่สิ่งแวดล้อมและสังคมส่วนรวมได้รับความเสียหายเช่นเดิม

ผลกระทบต่อมูลค่าทรัพย์สิน

ถ้าสิ่งแวดล้อมเสียหายรุนแรง สิ่งที่จะเป็นปัญหาตามมาสำหรับอสังหาริมทรัพย์ก็คือ

1. บ้านเรือนเป็นจำนวนมากจะด้อยค่าลง เพราะไม่สามารถอยู่อาศัยได้อย่างเป็นปกติสุข
2. ถ้าบ้านเรือนมีอันต้องเสียหาย ทำให้ประชากรย้ายออกไป การค้าต่างๆ ในพื้นที่ก็จะลดลงตามลำดับ ทำให้อสังหาริมทรัพย์เชิงพาณิชย์ ไม่ว่าจะเป็นอาคารสำนักงาน ศูนย์การค้า ได้รับผลกระทบไปด้วย
3. อสังหาริมทรัพย์เพื่อการพักผ่อน เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ รีสอร์ทที่ใช้แม่น้ำเป็นจุดดึงดูดความสนใจก็จะขาดกิจกรรมไป
4. แม้แต่อสังหาริมทรัพย์เพื่อการอุตสาหกรรมที่มีมลพิษ มากก็มีต้นทุนสูงขึ้น อาจต้องย้ายออกเนื่องจากกำลังแรงงานไม่สามารถอยู่ในพื้นที่ การเปิดกิจการใหม่ก็อาจได้รับการจำกัด ทำให้ศักยภาพของท่าลดลง
5. ราคาที่ดินโดยรวมก็จะลดลงไปด้วย เพราะศักยภาพในการพัฒนาเพื่อกิจกรรมต่างๆ ก็จะลดน้อยถอยลงไปตามลำดับ

ปัญหาสิ่งแวดล้อมจึงมีผลกระทบต่ออสังหาริมทรัพย์โดยตรง และควรได้รับการแก้ไขก่อนที่สิ่งต่างๆ จะสายเกินไป

ทำกฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์

ปัญหาต่างๆ ดูเหมือนแก้ไม่ตกก็เพราะความเห็นแก่พวกพ้อง กฎหมั้นนั่นเอง ประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่การทำกฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์ มีการบังคับใช้กฎหมายให้เสมอหน้ากันโดยไม่เลือกปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องที่ (แทบ) เป็นไปไม่ได้ เพราะหากในชุมชนนี้ดำเนินการ แต่ชุมชนอื่น อำเภออื่น จังหวัดอื่น ไม่เอาด้วย ก็ไร้ผลหรือได้ผลแค่ระดับ “จุดพลุ” ดังนั้นจึงต้องอาศัยอำนาจจากฝ่ายบริหารประเทศให้มีการบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด

แต่การบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด ย่อมทำให้อภิสถิชนกลุ่มต่างๆ เสียหาย อภิสถิชนและความได้เปรียบที่เคยได้ก็จะมลายหายไป ฝ่ายบริหารประเทศที่คิดจะบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด ก็คงอาจอยู่ได้ไม่นาน ข้าราชการระดับเล็กๆ ที่คิดจะบังคับใช้กฎหมาย ก็อาจถูกกลั่นแกล้งหรือขึ้นถึงฆาต เช่นเดียวกับชาวบ้านที่คัดค้านถ่านหินหรือการบุกรุกทำลายป่าของนายทุนใหญ่ เป็นต้น

โดยสรุปแล้ว ระบบการทุจริตที่ยังรากลึกจนยากแก้ไข ก็เพราะคนรับราชการยังไม่ได้เติบโตเพราะการวัดผลจากการทำงาน-ทำดี แต่เติบโตเพราะการ “ตบเท้า” อวยพรวันเกิดคนใหญ่คนโตกันอย่างตะพึดตะพือ ดังนั้นบ่อเกิดของการทุจริตก็จะยังไม่เหือดแห้ง ด้วยเหตุนี้ ประเทศไทยจึงคงต้องสังคายนาระบบอุปถัมภ์ ปฏิวัติสังคมด้วยการบังคับใช้กฎหมายให้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อปราบปรามการทุจริตที่เป็นต้นตอปัญหาสิ่งแวดล้อม

แต่สงสัยอยู่ว่าพิธีปลุกเสกอาจเป็นวิธีสุดท้ายที่จะทำให้อกฎหมายศักดิ์สิทธิ์!!

3.2 การรุกรัดในนามรักษ์สิ่งแวดล้อม

การรักษาสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่ดี แต่บางทีอาจก่อให้เกิดปัญหาที่ไม่คาดคิดเหมือนกัน อาจเกิดช่องโหว่ในการทุจริตและประพฤติมิชอบบ้าง ผู้ที่คิดจะทำ CSR จึงควรให้ความสนใจพิจารณาในรายละเอียดของการส่งเสริมสิ่งแวดล้อมเป็นพิเศษ

แนวทางการโกงที่แยบยลที่สุด ก็คือ การอาศัยสิ่งทีคนนับถือและชื่นชมมาโกง เช่น อาศัยผ้าเหลือง อาศัยความศรัทธา อาศัยความเคารพ อาศัยความรัก และอาศัยจิตศรัทธาต่อสิ่งแวดลอมมาช่วยในการโกงกินปล้นชาติอย่างแนบเนียน ลองมาดูกรณีตัวอย่างนี้ว่าท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไร

มีโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังแสงอาทิตย์ในประเทศไทยหนึ่ง สามารถผลิตไฟฟ้าป้อนการใช้สอยของชาวบ้านแทนแสงอาทิตย์ได้เกือบแสนครัวเรือน นัยว่าเมื่อใช้ได้ในกรณีฉุกเฉินหากการผลิตไฟฟ้ากระแสหลักด้วยถ่านหินและน้ำมันเชื้อเพลิงใช้การไม่ได้ ประเทศชาติยังจะได้มีพลังงานไว้ใช้สอย ซึ่งนับเป็นหลักการที่ดีมาก

แต่การนี้รัฐบาล ต้องชดเชยให้กับบริษัทแห่งนี้หน่วยละ 0.3 ดอลลาร์ หรือ 8 บาทไทย เพราะต้นทุนการผลิตด้วยแสงอาทิตย์ (ประมาณ 11 บาท) แพงกว่าต้นทุนการผลิตด้วยน้ำมันหรือถ่านหิน (ประมาณ 3 บาท) ถึงราวๆ 8 บาทไทย ด้วยค่าชดเชยดังกล่าวนี้ โรงงานผลิตไฟฟ้าแสงอาทิตย์ที่ลงทุนประมาณ 10,000 ล้านบาท จะคุ้มทุนในเวลา 7 ปีเท่านั้น หลังจากนั้นคือกำไรที่รออยู่ทุกปีไปจนถึงปีที่ 30 ดังนั้นจึงมีข้อสงสัยว่า ถ้าคุ้มทุนเร็วอย่างนี้ ทำไมรัฐบาลไม่ทำเองหรือร่วมทุนด้วยก็ไม่ทราบได้

ค่าชดเชยหน่วยละ 8 บาทนั้นดูเล็กน้อยนัก แต่เมื่อคิดถึงจำนวนหน่วยที่ผลิตได้ วันหนึ่งๆ รัฐบาลจะต้องชดเชยให้เป็นเงิน 3,432 ล้านบาท หรือปีละถึง 1,250 ล้านบาท ชดเชยไปขนาดนั้น แถมในบางประเทศยังมีการส่งเสริมการลงทุน ไม่ต้องเสียภาษีอีกเกือบสิบปี อย่างนี้เองจึงคุ้มทุนได้ในเวลาเพียง 7 ปี และที่เหลือก็คือการได้กำไรอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ในอีกประเด็นหนึ่ง เงินลงทุน 10,000 ล้านบาทนั้นคือการโกงตั้งแต่ต้น เพราะมูลค่าธุรกิจจริงอาจไม่ถึงหนึ่งในสี่ โดยเบื้องต้นเป็นค่าแผ่นเซลล์พลังแสงอาทิตย์ถึง 2,500 ล้านบาท ราคานี้ต้องซื้อจากโรงงานของประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ต่อรองก็ไม่ได้ เราต้องซื้อไปตลอด 30 ปี ซึ่งเป็นเงินอีกมหาศาลที่ต้องเสียไปในอนาคต ว่ากันว่าเซลล์พลังแสงอาทิตย์เหล่านี้มีต้นทุนการผลิตจริงอาจไม่ถึง 100 ล้านบาท แต่ด้วยการมี “ทรัพย์สินทางปัญญา” จึงถูกตั้งราคาไว้สูงลิ่ว ซึ่งก็เท่ากับการปล้นโดยมหาอำนาจนั่นเอง แต่ประเทศมหาอำนาจกลับบอกว่าเป็นการช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา

ทำไมประเทศดังกล่าวไม่ผลิตเซลล์พลังแสงอาทิตย์เอง กรณีนี้ก็คล้ายกับการรถไฟฯ ของไทย ที่ไม่สามารถผลิตหัวรถจักรได้เอง ต้องไปอุดหนุนต่างประเทศมาโดยตลอด ตั้งแต่ตั้งการรถไฟมาจนถึงทุกวันนี้นับร้อยปี กลายเป็นเบี้ยล่างต่างชาติ แต่ในกรณีประเทศจีน แม้แต่รถไฟความเร็วสูงที่สุดในโลก เขาก็ยังซื้อเทคโนโลยีมาผลิตเอง ไม่ให้ต่างชาติจูงจมูก ถ้าจีน “หงอ” แบบไทย ป่านนี้ชาติมหาอำนาจคง “ขยำ” จีนจนเขี้ยวไปแล้ว และคงมีสภาพเป็นกึ่งเมืองขึ้นต่างชาติเช่นประเทศไทย

เงินลงทุนอีก 7,500 ล้านบาทหลังจากหักค่าเซลล์พลังงานแสงอาทิตย์แล้ว ก็ใช้เพื่อซื้อเครื่องจักร เทคโนโลยีผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ ผู้รับเหมา ตลอดจนอุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งต้องซื้อของประเทศมหาอำนาจเศรษฐกิจดังกล่าวทั้งสิ้น จนไม่มี “กระเด็น” ไปยังบริษัทของประเทศอื่นใด ซึ่งเท่ากับว่าบริษัทเอกชนของประเทศมหาอำนาจนั้นครอบงำเศรษฐกิจของประเทศอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนค่าที่ดินก็คงเป็นแค่กระฉีกินเพราะเป็นที่ดินในชนบทห่างไกล

อย่างไรก็ตามถึงแม้โรงงานแห่งนี้จะผลิตกระแสไฟฟ้าได้มาก แต่ก็ยังถือว่าน้อยกว่าความต้องการจริงมหาศาล คงไม่ถึง 0.5% ของความต้องการทั้งหมดทั่วประเทศเท่านั้น ถ้าต้องการโรงงานผลิตไฟฟ้าพลังแสงอาทิตย์นี้ให้เพียงพอต่อความต้องการเฉพาะการใช้สอยในครัวเรือนของทั้งประเทศ อาจต้องใช้เงินอีกมหาศาลถึง 200 เท่าของ 10,000 ล้านหรือ 2 ล้านล้านบาท ซึ่งคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ทางการเงินที่จะลงทุน แม้แต่สหรัฐอเมริกา ก็ยังไม่สามารถทำให้คุ้มทุนได้ การผลิตไฟฟ้าด้วยพลังแสงอาทิตย์ ยังห่างไกลจากความเป็นจริงในด้านความคุ้มค่า

แต่ด้วยเหตุที่เป็นโครงการรักษาสีโลก รักษาสิ่งแวดล้อม จึงเท่ากับปิดปากไม่ให้ใครอื่นสงสัย ทั้งที่ถือได้ว่าธุรกิจนี้ โกงกิน-ปล้นชาติตั้งแต่เริ่มต้น และเกือบประเทศชาติไปเรื่อยตลอดอายุสัมปทาน นำแปลกจริง ๆ ที่แสงแดดก็ของท้องถิ่น ที่ดินที่ตั้งโครงการก็อยู่ในประเทศนั้น แต่ไฟทุกหน่วยที่ผลิตได้ กลับต้องแบ่งไปประเคนให้ประเทศมหาอำนาจ หรือข้าราชการถูกต่างชาติซื้อชิงเอาหูไปนาตาไปไร่ ปลอ่ยให้เกิดการปล้นชาติกันขนาดนี้

3.3 CSR กับโรงไฟฟ้า

ผมในฐานะที่ปรึกษาคณะกรรมการโครงสร้างพื้นฐานคมนาคม และพลังงาน สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ไปดูการทำงานของบริษัทเอกชน และโรงไฟฟ้าจะนะ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ในวันจันทร์ที่ 22

สิงหาคม 2554 ซึ่งได้ข้อคิดเกี่ยวกับ CSR ของโรงไฟฟ้าในด้านสิ่งแวดล้อมที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งหลายประการ

โรงแยกแก๊สจะนะ มีเงินลงทุนถึง 1,136 ล้านบาทหรือประมาณ 45,000 ล้านบาทในขณะสร้าง ปัจจุบันมีรายได้ประมาณ 4,000 ล้านบาทต่อปี เป็นกำไรประมาณ 1,200 - 1,800 ล้านบาท โรงงานแห่งนี้มีพนักงานประจำ 150 คน และลูกจ้างอีก 150 คน อย่างไรก็ตามโรงแยกแก๊สนี้ มีการบริจาคให้กองทุนสำหรับประชาชนในพื้นที่ปีละประมาณ 20 ล้านบาท ซึ่งถือเป็นกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR: CORPORATE SOCIAL RESPONSIBILITY) แต่เมื่อเทียบกับรายได้หรือกำไรสุทธิแล้ว ถือว่าน้อยมากหากเทียบกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับประชาชนในพื้นที่

สำหรับโรงไฟฟ้าจะนะ ขณะนี้ก็ยังมิได้มีผู้มาประท้วงเป็นระยะ ๆ ด้วยข้ออ้างต่าง ๆ เช่น การจับปลาได้น้อยลง หรือการกรีดขังได้น้ำน้อยลง เป็นต้น โรงงานก็พยายามที่จะพิสูจน์ว่าไม่ได้มีผลกระทบ แต่อย่างไรก็ตามในกรณีนี้ น่าจะมีผลกระทบอยู่พอสมควร โรงงานแห่งนี้ก่อสร้างเป็นเงินประมาณ 13,000 ล้านบาท มีรายได้ปีละ 6,000 - 7,000 ล้านบาท มีกำไรสุทธิประมาณ 1,800 ล้านบาท (ต้นทุนการผลิต 1.7 บาทต่อหน่วย ขาย ณ ราคา 2.3 บาทต่อหน่วย และผลิตได้ประมาณ 3,000 หน่วยต่อปี)

โรงงานมีพนักงานประมาณ 100 คน แต่พนักงานเหล่านี้มีรายได้ไม่มากนักคือเพียงประมาณ 20 ล้านบาทต่อปี (คาดว่าอาจไม่ได้รวมผู้บริหาร โรงงานมีพื้นที่ 740 ไร่